

ANY II - N.º 11 - ABRIL 1980

la farga

BUTLLETÍ DEL CASAL DE JUBILATS

SALT

ESPIGOLANT

EL FUTUR DE LES BERNARDES ESTÀ DECIDIT

El projecte de les Bernardes, criticat pel Consell de Salt

SALT. (De la nostra Redacció, per Jordi M.). - Anit va ser presentat públicament el projecte de les Bernardes. Un projecte que va originar una certa polèmica, en entendre el grup socialista i Xavier Coromines, que no s'havia donat la necessària participació del Consell de Salt i de les entitats ciutadanes en la seva elaboració. Per part d'Arcadi Calzada, president de la Diputació, propietària de l'immoble, varen donar-se garanties de què el projecte que es presentava no era definitiu i que tots, i molt especialment el Consell, tindrien veu i vot en l'elaboració definitiva i en el futur Patronat de les Bernardes.

PROTESTES DE PARRA I COROMINES

Sorpresa i reivindicació

Les dues intervencions tingueren un to semblant. En primer lloc, Parrà va mostrar la seva sorpresa en ser la primera vegada que oficialment se li donava a conèixer el tema, i ja se li presentava bo i fet (fins ara assegurà conèixer aquest plans pel que s'havia dit a la premsa). Expressà la seva enèrgica protesta per haver-se actuat d'esquenes al Consell i a les entitats ciutadanes, i qualificà el projecte d'antidemocràtic.

Per la seva part, Xavier Coromines reivindica el paper jugat fa dos anys per l'AA.VV. de Salt en la defensa de les Bernardes i en la proposta de convertir-lo en un Ateneu Popular. Insistí en el fet que el Consell no en sabia res i anuncià una proposta que presentarà en el seu moment al Consell: creació d'una comissió gestora per estudiar les possibilitats de les Bernardes, obertura d'un debat popular sobre el futur d'aquest públic i formació d'un Patronat encarregat de la direcció i gestió.

Hi haurà participació

Intervingueren tot seguit Arcadi Calzada i Joan Vidal que asseguraren que el que es deia no era contradictori i que el projecte definitiu per a les Bernar-

des ha de ser, efectivament, discutit entre totes les entitats interessades, insistint ambdós en que l'important en que la compra de les Bernardes ja era un fet.

El parlamentari de Convergència i Unió, Vidal i Gayola, com a ex-president de la Diputació, faria la resposta a Coromines, dient que la Diputació no tenia cap obligació de consultar Les Bernardes, però que a la cosa havia anat tan malament... De totes maneres, el fet és que no es té cap mal a ningú posant el Conservatori i la Universitat a Distància, a més de que se deixa un ample espai pels saltencs i pel que ella hi vulguin fer. Per altra banda, reivindicà el dret que té la Diputació de planificar el futur d'un edifici del que es propietària a part que mai no es negaran les idees i suggeriments que els saltencs hi puguin fer.

Vidal i Gayola amenaça

"...I SI NO US AGRADA, ENCARA PODEM TORNAR-NOS-HO A VENDRE"

Inadmissibles i indignants les paraules de Joan Vidal i Gayola al Ple extraordinari del Consell Municipal de Salt celebrat el dia 11 d'aquest mes d'abril. I aquesta impressió no és pas solament la nostra: Els murmurs i riotes que provocaren entre el públic assistent les va sentir tothom i no deixen lloc a dubtes.

Ja sabem que qui paga mana. Haurém de recordar, però, que en aquest cas s'ha pagat amb diners del poble? Haurém de recordar que si Les Bernardes s'ha salvat de l'enderrocament ha estat gràcies a les accions reivindicatives empreses de fa temps pels veïns del poble? Haurém de recordar el compromís de la Diputació, subscrit pel propi Sr. Vidal i Gayola quan n'era President, de consultar a les Entitats de Salt: Consell Municipal, Associació de Veïns, a l'hora de decidir el destí de Les Bernardes?

Res no s'ha complert. Tot s'ha fet d'esquenes al poble: Ni el Consell Municipal ni l'Associació de Veïns no en saben res de res. De cop i volta ens diuen que ja tot està fet i benèfit. Que ens hi posaran la Universitat a Distància, el Conservatori de Música i unes sales de pintures de Roca Depeçon i de Fidel Aguilar, a més d'un auditorium.

Haurém de recordar que no es diu el que el poble havia reclamat i reclama per a Les Bernardes?

No cal: seria inútil. Ja es va fer oportunament al Ple extraordinari de presentació del Projecte i la resposta de Vidal i Gayola fou contundent:

"Si no us agrada, encara podem tornar-nos-ho a vendre"

Visca la democràcia!

Any II - Núm. 11
ABRIL 1980

Espigolant.....	2
Editorial.....	3
Vida del Casal.....	5
Petanca.....	7
Muntanya.....	9
Un article, un llibre, una col·lecció	10
Teva! Meva.....	13
No direm adéu al campió.....	15
Culturàlia.....	17
La Casa de la Vila.....	18
M'agrada...no m'agrada.....	18
Caçafarro: La vida amb humor... 19	

CONSELL DE REDACCIÓ

Lluís Mateu, Josep Cristòfol,
Quim Pla, Miquel Casellas, Joan
Arrau, Narcís Burch, Emili Sena,
Alfons Mateu, Eusebi Cabezas,
Martí Fita, Huntsman.

DISSENY: J. Cristòfol

PORTADA: Xavier Codina

ADMINISTRACIÓ: M. Casellas

PUBLICITAT: J. Cebrián

DISTRIBUCIÓ:

Joan Roig i Pitu Geli

REDACCIÓ

Passeig Verdaguer, s/n.
CASAL DE JUBILATS
SALT

IMPRESSIÓ:

TIPOGRAFIA-OFFSET PAGÈS
Telèf. 42 01 07 ANGLÈS

*

D'aquest número de LA FAR
GA se n'han imprès 1000 exem
plars.

Autoritzem la reproducció dels
articles publicats, esmentant el
nom de LA FARGA.

Dipòsit Legal: GI 366 - 1979

editorial

LA FARGA viu al ritme del nostre poble: riu amb les joies del nostre poble i plora amb les penes del nostre poble. I val a dir que al nostre poble li ha tocat més plorar que no pas riure.

Enguany, després de llargs anys, els aires de Sant Jordi són verament aires de primavera. Una primavera no ben definida com ho són totes les primaveres a casa nostra. Però primavera, al cap i a la fi.

Tenim un segon Estatut. Tenim Generalitat. Aviat tindrem Parlament, Govern i President nous de trinca. I diguem aviat perquè, com totes les coses de la política, ja els tenim però encara no els tenim.

I, perquè la joia sigui més plena, el Casal creix i es fa fort. Tot just fa quatre dies que inauguràvem els nous locals. I ja anem per la dotzena de números de LA FARGA. Déu n'hi do!

Senyor Sant Jordi català: gràcies per aquesta nova primavera! Us preguem que duri i que sigui ufanosa, plena d'esclats de vida. Que mai més no hàgim d'amagar el fet d'ésser catalans. Que mai més no tinguem vergonya de viure en un país distorsionat. Que d'ara endavant, el nostre país sigui el CLAR PAÍS! AMÉN!

VIDA del CASAL

INAUGURACIÓ DELS NOUS LOCALS

El vint-i-tres de març va ser un dia gran pel Casal i també per als seus socis, ja que es celebrava la inauguració de l'ampliació del Casal. Els socis en gran majoria prengueren part en els actes que la Junta preparà, que foren molts i diversos, i la festa es pot dir que va ser un èxit, tant d'organització com de participació.

La cosa va començar així: a les 11 del matí l'orquestra MAXIM'S ens delia-tava amb una audició de sardanes que va donar so de festivitat a la diada; sobre quarts d'una les nenes del col·legi Dr. Sobrequés de Bescanó, i dirigides per la Sta. Maria Anglada, professora de gimnàstica, ens varen fer unes simpàtiques, i crec importants en qualitat, taules gimnàstica rítmica, que foren molt ben acollides pel nombrós públic, amb llargs i forts aplaudiments. Seguidament els nens i nenes dels col·legis de Salt que varen quedar finalistes del concurs de dibuixos, 49 en total, pogueren veure exposats els seus dibuixos a la nova sala d'actes del casal. Allà mateix, la Sra. del President i la Sra. d'en Sanfeliu, van fer donació dels premis que el Casal va prometre. A la una del migdia tingué lloc a la nova sala d'actes la Benedicció de les noves secretaries i la sala d'actes, serveis i terrassa, és a dir, aquests nous estatges de que el soci podrà disposar quan ho cregui oportú. El Sr. President, Emili Serra, dirigí unes breus paraules a tots els assistents; començà dient que l'orgull i l'alegria eren notes a destacar, ja que no sempre es fa una ampliació d'aquesta importància, la qual crec que serà ben rebuda per tots els socis i més si cap per les branques que aquest Casal té. Eren

molt necessàries unes secretaries que fins ara no han pogut tenir. També féu menció de la tercera edat, tot dient, que si moltes vegades són incòmodes per la societat almenys a aquest Casal els acull amb molta alegria i generositat.

També el Sr. Sanfeliu, un dels homes que ha fet possible aquesta realitat, es dirigí a tots els assistents, que omplien de gom a gom la sala, tot dient: que si bé era fàcil d'organitzar coses i emprendre activitats, no tan fàcil és mantenir les. Això que és un orgull per a molts que sigui motiu d'exemple per a altres que també pensen emprendre unes semblants activitats aquí a Bescanó, poble que també mereix la meua simpatia. Doncs bé; que aquest caliu de gormanor que s'ha creat que no s'apagui mai més. La cloenda dels actes del

matí fou l'obsequi per a tots els assistents d'un vi d'honor.

A dos quarts de cinc de la tarda i per a la mainada es va fer una projecció de cinema infantil amb caramels. Allò sí que es pot dir que era un galliner, sortint del cinema la xocolata ja estava a punt. Tots, petits i grans, en menjaren; no volem dir com varen quedar els nanos.

No cal dir que tothom s'ho va passar bé, i la mainada encara més. Esperem que festes com aquestes es produeixin més sovint, almenys aquesta va ésser un èxit.

Es troba a disposició de tots els socis l'album de fotografies de la festa d'inauguració fet el dia 23 de març per fotos DESALT el qual es troba en el bar del Casal perquè tothom el pugui veure i per si vol alguna foto.

NOTICIARI D'ACTIVITATS

LLIGA SOCIAL 1979/80

El passat dia 30 de març va finalitzar l'edició corresponent a l'any en curs de la Lliga Social organitzada pel Club Petanca Salt. La classificació final fou: Garcia, F. Martín, Llobet, Cabezas, Roo, Oliveira, Ruiz, Ros, J. Martín, Martínez, Casas, Barceló, Quintana, Macias, Carrillo, Fàbregas.

JA TENIM LOCAL PROPI

Dels tres locals que hi ha a les noves instal·lacions inaugurades el mes passat, el Casal de Jubilats ha destinat el del mig per que serveixi de Secretaria del Club Petanca Salt. Hi ha lloc suficient per a poguer-hi fer les reunions i tenir hi en ordre tot el paperam. Les copes i trofeigs romanaran al lloc on han estat fins ara, recentment adecentat, pintat i net. Serà, doncs, una sala on hi haurà totes les copes guanyades fins ara i les que es vagin guanyant. Solament unes quantes, potser les més representatives, guanyades tant per infantils, juvenils, dames, seniors o jubilats, així com la primera aconseguida pels petanquistes saltencs — i d'això ja fa molts anys — estaran col·locades en lloc preferent al local nou. Cada una d'elles serà un relleu de les que, per impossibilitat material de tenir-les totes estaran on estan ara.

BOTXES

La secció de Botxes del C.P. Salt ha participat recentment a les eliminatòries del Campionat d'Espanya. Reproduïm part de la crònica apareguda al diari "Los Sitios" sobre aquesta participació:

Bien se defendieron los del Petanca Salt, llegando incluso a ganar una partida, pero tal como pronosticamos, se notó la falta que tienen de partidas de competición. De todas formas si siguen por este camino, pronto habrá que tenerlos en cuenta.

Martín DURAN

La família Macias, tots ells entusiastes i actius practicants petanquistes. Una tradició aquesta — la de tota una família dedicada al mateix esport — que semblava haver-se estroncada al nostre Club, i que amb la família Macias tornem a recuperar. Per molts anys!

CALENDARI OFICIAL DE LES COMPETICIONS

GENER,	1	— CONCURS PROVINCIAL DE VETERANS.	C.P. SALT
ABRIL,	13	— CAMPIONAT PROV. TRIPLETES A OLOT	F.G.B.
ABRIL,	20	— CAMPIONAT PROV. TRIPLETES A OLOT	F.G.B.
MAIG,	1	— CONCURS PROVINCIAL JUBILATS.	C.N. FIGUERES
MAIG,	4	— CONCURS INTERNAC. FIRES STA. CREU	C.N. FIGUERES
MAIG,	11	— CAMPIONAT PROVINCIAL DUPLETES.	F.G.B.
MAIG,	18	— CONCURS PROV. "DIA DEL CLUB"	C.P. SALT
MAIG,	31	— CAMPIONAT D'ESPANYA, 2.ª CATEG.	CADIZ o JEREZ
JUNY,	1	— CAMPIONAT D'ESPANYA, 2.ª CATEG.	CADIZ o JEREZ
JUNY,	1	— CONCURS PROV. "DIA DEL CLUB"	C.P. MONTILIVI
JUNY,	5	— CONCURS PROV. GERMANS SÀBAT.	C.P. SALT
JUNY,	7	— CAMPIONAT D'ESPANYA, 1.ª CATEG.	ALACANT
JUNY,	8	— CAMPIONAT D'ESPANYA, 1.ª CATEG.	ALACANT
JUNY,	8	— CONCURS PROVINCIAL C.R.A.C.	CASSÀ DE LA S.
JUNY,	14	— CAMPIONAT D'ESPANYA, DAMES	SANTANDER
JUNY,	15	— CAMPIONAT D'ESPANYA, DAMES.	SANTANDER
JUNY,	15	— CONCURS INTERNAC. "SIS HORFS"	C.P. BREDÀ
JUNY,	22	— CONCURS REGIONAL	C.P. TERTÚLIA
JUNY,	29	— CONCURS PROV. INAUGURACIÓ CLUB.	C.P. TERTÚLIA
JULIOL,	6	— II CONCURS PROVINCIAL.	C.P. RIPOLL
JULIOL,	25	— CONCURS INTERNAC. "FESTA MAJOR"	C.P. SALT
JULIOL,	27	— CONCURS PROV. "TROFEU GUILLERIES"	C.P. ST. HILARI
AGOST,	15	— XII HORES PETANCA I VI HORES FÈMINES	CASSÀ DE LA S.
AGOST,	17	— I TROFEU "CIUTAT DE GIRONA" (Nac)	F.G.B.
AGOST,	23	— XXIV HORES DE PETANCA.	C.P. SALT
AGOST,	24	— XXIV HORES DE PETANCA	C.P. SALT
AGOST,	31	— CONCURS PROVINCIAL.	C.P. MONTILIVI
SETBRE,	7	— COPA PIRINEUS A ESPANYA	F.G.B.
SETBRE,	14	— CONCURS REGIONAL "6 HORES"	C.P. ST HILARI.
SETBRE,	21	— COPA PIRINEUS A FRANÇA.	F.G.B.
SETBRE,	28	— CAMPIONAT PROV. INDIVIDUAL.	F.G.B.
OCTBRE,	5	— CONCURS DUPLETES MIXTES	C.N. FIGUERES
OCTBRE,	12	— CONCURS PROVINCIAL	C.P. BREDÀ
NOVBRE,	2	— CONCURS PROV. "FIRES DE GIRONA"	G.E. i E.G.

CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC

NOVA SECRETARIA

En altres seccions d'aquest mateix número de LA FARGA es fa ressenya dels actes d'inauguració, el 23 de març, de les noves instal·lacions del Casal. En aquesta primera planta i inaugurada, el CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC hi té el seu racó: Una secretaria i espai suficient per a fer hi les nostres habituals tertúlies setmanals (cada divendres, de 8 a 9 del vespre), en el curs de les quals es projecten les excursions futures, es comenten les realitzades i s'hi cou, de fet, tota l'activitat del C.E.S.

Volem, amb l'ajuda de tots, convertir aquest espai nostre en un racó acollidor i agradable —a l'estil de refugi muntanya— que serveixi per a una millor relació entre tots els aficionats a la muntanya, per intercanviar idees, per a fer-hi projectes que després realitzarem plegats.. Volem, en definitiva, que aquest racó del C.E.S. sigui el fogar on s'hi conservi i s'hi atii el caliu d'amistat i companyerisme que, des de sempre, ha caracteritzat la manera de ser dels excursionistes.

PRÒXIMES EXCURSIONS

27 D'ABRIL. — Participació a la III EMBARDISSADA, marxa per muntanya que organitza el Centre Excursionista d'Olot i que transcorrerà pels paratges garrotxins de la Vall d'Oix, el Bestrecà, Pera i la Vall del Rac

11 DE MAIG. — Excursió a SANTA MAGDALENA DEL MONT des de Joanelles, pel camí del Barret. Ascensió facultativa a les Agulles de Santa Magdalena.

24, 25 i 26 DE MAIG. — Al PEDRAFORÇA, amb acampada.

NOVA JUNTA

Tal com s'havia anunciat i convocat, el dia 28 de març es va celebrar la primera Assemblea de socis del C.E.S., en la que, en primer lloc, es va informar exhaustivament de l'activitat desenvolupada per la nostra Entitat des de la seva fundació, així com de la situació econòmica en aquests moments. Com a últim punt de l'ordre del dia es procedí a la renovació de la junta directiva. Per unanimitat es reelegí President al company Josep Cristòfol i Darné. La nova junta del C.E.S. elegida per l'Assemblea està formada pels següents companys:

President: Josep Cristòfol
Secretari/tresorer: Ricard Lloret.
Vocals: Jordi Duarte, Josep Segura, Jordi Valls, Lluís Masó, Ernest Penalba, Joan Pou.

NOUS SOCIS... I JA SOM 100!

Durant el passat mes de març han estat alta com a socis del C.E.S. Núria Fàbrega i Costa, Roser Espuña i Giralt, Josep Garcia i Correa, Maria Regolta i Gargant. Benvinguts.

Amb aquestes altes hem sobrepassat el primer centenar de socis. L'esdeveniment de la inscripció de soci número 100 es va produir, precisament, el mateix dia de l'Assemblea que acabem de ressenyar, i va donar ocasió a què tots els presents, de manera espontània, ho celebrés sim, allà mateix, amb brindis de moscatell.

Roser Espuña
soci n.º 100

El massís del Pedraforça serà recorregut per excursionistes del C.E.S. durant les festes de Pasqua de Pentecosta. Des del campament que instal·larem en algun dels bellíssims indrets dels faldars de la muntanya, s'efectuaran diverses sortides als cims, que culminaran amb l'ascensió al Pollegó Superior i al Calderer, per la via de la Canal del Verdet i baixada per la tartera de l'enforçada. Una sortida llargament esperada pels nostres socis i que, si el temps hi acompanya, ara, per fi, tenim ocasió de portar a la pràctica.

UN ARTICLE, UN LLIBRE

Sant Jordi. Dia del Llibre. Els catalans som molt donats a celebrar coses. I això és bo. El que no ho és tant és aquest cofoïsm mal entés, que fa que un no-res ja ens ompli. Sant Jordi ha de ser no tan sols una mitja festa de record de Catalunya, —perquè el poder central no ens la reconeix a nivell laboral— un llibre i una rosa, sinó la presa de consciència que vivim en un país a mig coure i que si en el fet de la normalització cultural no avancem com voldriem és també per la nostra covardia a l'hora d'exigir als poders públics que ens els retenen, uns drets que ens corresponen.

Sant Jordi. En aquest procés de recobrament de la nostra personalitat col·lectiva voldria parlar-vos d'una col·lecció, d'un llibre i d'un article de revista.

COL·LECCIÓ:

"Les millors obres de la literatura catalana" va néixer l'any 1978, en un mes també històric per a Catalunya: el setembre. Dos llibres mensuals, en fan 36. Assequibles a qualsevol butxaca, força ben editats i amb un pròleg explicatiu, haurien de trobar-se a totes les llars catalanes. Són un veritable tresor, un pou sense fons on podem anar a pouar-hi des de clàssics catalans traduïts a les principals llengües de la cultura com Jaume Roig, l'anònim autor de "Curial i Guelfa", Ausias March, Ramon Llull i Ramon Muntaner, fins a escriptors ben actuals com Josep Pla, Mercè Rodoreda, Salvador Espriu, J.V. Foix o Pere Calders. Gràcies a aquesta antologia el lector català troba a l'abast autors que altrament no podria assaborir com Josep Pin i Soler, Carles Bosch de la Trinxeria, Josep Pous i Pagès i Valentí Almirall. I no cal dir, pot trobar-hi aplegades les obres més sobresortints dels clàssics catalans moderns com Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Carles Riba, Josep Carner, Àngel Guimerà. I pot anar resseguint la història de la literatura catalana d'ençà de la renaixença: Narcís Oller, Víctor Català, Francesc Trabal i Gabriel Ferrater. I cal dir que l'antologia no es limita a poesia, novel·la i assaig, sinó que abasta també lingüística —Pompeu Fabra— i teatre —Joan Puig i Ferrater i Josep Mª de Sagarra.

Indiscutiblement podem dir que Editorial 62 i "La Caixa" fan l'esforç

més important de la postguerra per fer assequible la nostra literatura al gran públic. Amb la meitat del que molta gent es gasta amb "Holas" i "Lecturas" n'hi hauria per tenir la col·lecció sencera. Tant de bó, en aquests moments vertaderament crucials per Catalunya, els catalans sapiguem posar-nos a l'altura que la circumstància històrica ens ofereix i n'aprofitem tots els recursos.

LLIBRE:

"Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana", de Joan Corominas. Editat per Curial, Edicions Catalanes i La Caixa. Tot el què es pugui dir de les 850 pàgines que formen el primer volum A-BL és poc. Incomprendiblement n'ha estat editada una desena part del que s'hauria venut. Feia anys que s'esperava. No tan sols dins l'àmbit català, sinó dins l'àmbit romànic. L'autor ens explica al pròleg, hi treballa des de l'any 1922. Més de mig segle! L'obra de tota una vida "Aquest —afirma Joan Corominas— és un diccionari que complementa en molt els reculls lexicals anteriors i això, encara més que en mots nous, consisteix en nous significats i en dades de totes classes referents a la vida i ambient de les paraules".

El Diccionari etimològic és una eina imprescindible per als treballadors de la cultura dels Països Catalans i recomanable, pel seu interès, com a llibre de consulta i informació a totes les llars catalanes.

ARTICLE:

"Una Nació sense Estat, un Poble sense llengua?" aparegut a la revista "Els Marges" n.º 15 i reproduït íntegrament al diari AVUI, a les revistes SERRA D'OR, PRESENÇA i parcialment en gairebé totes les publicacions catalanes i premsa diària editada als Països catalans. L'article ha aixecat una polsaguera que ha arribat a les altes instàncies polítiques, socials i culturals; ha sensibilitzat més de quatre cors endormiscats i hipersensibilitzats els qui ja començàvem de tenir que parlar d'aquestes coses era predicar en el desert. L'article, lúcid i realista carrega les tintes negres allà on són negres de debò. I si les forces parlamentàries en surten força malparades és per la seva ambigüitat a negociar amb el poder central aspectes no negociables com són l'ensenyament del català a tots nivells, la seva oficialitat total, tant als òrgans autonòmics com als de l'Administració Central a Catalunya, la presència del català als "mass media" —premsa diària, ràdio, televisió, cinema, i premsa especialitzada a tots nivells i presència del català al carrer, a les dades estadístiques i la nomenclatura d'Obres Públiques, aspectes encara verges pel que fa a la presència de la llengua pròpia de Catalunya, de la qual presència depen la nostra continuïtat com a poble.

Els autors de "Els Marges" consideren tres factors fonamentals que han abocat la nostra continuïtat com a poble, (amb una llengua pròpia, cultura diferenciada i institucions autòctones) a una situació dramàtica: la repressió de la dictadura franquista, la immigració descontrolada i l'americanyització d'Europa que a Catalunya ha passat pel cedaç del castellà. I afirmen que davant d'una situació que exigia mesures d'emergència les forces polítiques catalanes, a partir del 15 de juny, s'han limitat a jugar un possibilisme desesperant amb el poder central, que no ha fet més que

RE, UNA COL·LECCIÓ

extrapolar el centre de la problemàtica cap a qüestions perifèriques sense agafar el rave per les fulles, no se sap si per por o per impotència

En aquests moments d'eufòria "nacionalista" per part de Convergència i Unió i l'Esquerra Republicana de Catalunya vull remarcar la visió que tenen sobre l'article en Jordi Pujol i l'Heribert Barrera, a senyals comentaris que sortiren publicats a SERRA D'OR del mes de gener del 1980.

JORDI PUJOL: Diu entre altres coses "He llegit amb atenció i determinantment l'article publicat a "Els Marges" (...) considero que representa una important aportació al moviment de presa de consciència de la realitat de Catalunya. Una realitat, la problemàtica del nostre país, que en aquests darrers anys ha estat presentada de forma molt confusional. Suposo que en aquesta actitud tots hi hem caigut, poc o molt

i ara és hora de canviar-la. Que superem aquesta situació difícil dependrà del que farem en els propers vint anys. I més encara, dependrà del que farem en aquests tres o quatre anys vinents."

TELEVISIÓ. "Sóc dels qui creuen que el Tercer Canal pot convertir-se si volem, en un instrument molt important de recatalanització (...) I, a més de la televisió, considero que cal fer un gran esforç en el camp de tots els mitjans de comunicació social".

OFICIALITAT DEL CATALÀ. "Ens cal convertir en realitat autèntica i operativa la cooficialitat del català i donar-li, des de la Generalitat i des de tots els òrgans de poder català, un tractament que, com a mínim, l'equipari realment al castellà. En aquest sentit cal deixar ben clar que la llengua agressora i imperialista no ha estat el català, sinó el castellà i objectivament això encara en part és així".

HERIBERT BARRERA: "Es vulgui o no, és per mitjà de la política i a través de política que s'alcen i s'ensorren pobles. L'actual situació de la llengua catalana és el resultat de prop de quaranta anys de franquisme. I si, com diuen els autors del text publicat a "Els Marges" les perspectives són avui més fosques que tres anys endarrera, això és el resultat de la decisió del poble català, el juny del 77 i el març del 79 de posar majoritàriament la seva confiança en forces polítiques de disciplina no catalana o d'un nacionalisme purament verbal, de fet més regionalistes que no ho fou la Lliga. E.R.C. no ha parat de denunciar les successives renúncies que ens han portat a la situació present: renúncia a la ruptura de la legalitat franquista; renúncia a una Constitució que fes possible la devolució total de les llibertats perdudes el 1939; renúncia a un Estatut que, tal com la Constitució malgrat tot permet, possibilités almenys el redreçament lingüístic, atorgant-nos la competència exclusiva en matèria d'ensenyament, el control executiu dels mitjans de comunicació social i la garantia jurídica de poder utilitzar el català en les nostres relacions amb els òrgans de l'Administració de l'Estat a Catalunya. Malauradament la nostra veu ha clamat fins ara en un gairebé desert, ofegada pels triomfalismes, els oportunismes i la gratuïta i arxi-falsa afirmació que s'havia obtingut tot el que es podia obtenir en les circumstàncies presents".

Doncs mireu: sembla que les urnes han rectificat la correlació de forces cap als qui s'autoproclamen no sucursalistes i que ara Pujol i Barrera podran aplicar aquestes mesures d'emergència que propugnen a les seves respostes. És un repte seriós. Perquè, pel que fa a Convergència i Unió, si l'enfocament lingüístic que doni a la Generalitat és el mateix que fins avui ha donat a la Diputació de Girona, que Déu ens agafi confessats.

JOAN CARRERAS I PERA

FREDERIC SANFELIU NOGUÉS

Quasibé arribant al nostre primer aniversari de la naixença de LA FARGA, no cal dir que la feina ha estat forta, però ha valgut la pena provar aquest entusiasme. Els que la formem, el consell de redacció i els col·laboradors, ens vam comprometre. Doncs bé, arribant aquest quasi primer aniversari hem cregut necessari portar al TEVA/MEVA un home que ha significat molt per al Casal, si bé a l'ombra, però ell és persona de fets, i no de lluïments, ell és sens dubte el Sr. SANFELIU, l'amo, com molta gent el coneix, i per aquí començarem.

— És vostè l'Amo de la fabrica?

— Estic molt content poder dir que no, perquè, endemés no sóc l'amo de ningú, avui dia crec que els que portem una fabrica, no som amos, sino dirigents.

— Vostè que fa molts anys que ve a Salt, com és Salt vist des de fora?

— És un lloc que puc dir que mi trobo bé. Estic a gust, i la gent és molt agradable; jo crec que és un lloc que es troba ben situat.

— Què és més interessant per a Vostè, la producció o el personal?

— Per a mi és molt important el personal; jo quan vaig per la fabrica, miro la cara de la gent, és molt interessant veure si treballen a gust. Però també és important la producció.

— Sap quants treballadors té actualment la fabrica?

— Bé, és que aquí a Salt, la fabrica, són varies fàbriques i cada una té un número d'operaris. Per exemple: A Gassol Fibras són 98 treballadors, a Gassol Color són 44, a Costa Brava són 46, a Filatura General 486, a Portis ta 26.

— Tornant a la producció, es produeix el suficient a les seves Empreses?

— Ara us ho explico: quan vaig anar a Amèrica pel primera vegada, vaig veure que allà s'estaven produint per operari any, 600 cotzenes: aleshores, nosaltres estàvem produint 200, jo vaig pensar a què era degut això, i em vaig adonar que utilitzaven màquines més bones, diferents procediments etc. Però nosaltres fent un esforç vam arribar a produir 400 cotzenes any, però quan vaig tornar-hi ells ja estaven produint 1.000 dotzenes; amb el segon esforç, nosaltres vam arribar a produir 800 i ells ja estaven en les 1.500. Ara últimament els Americans, van arribar a set o vuit mil i nosaltres en fabrica automàtica estem aproximadament al mateix.

— Què és això de dotzenes Operari any?

— Això és l'única paraula que vol dir productivitat, és una mesura.

— Vostè com a Empresari o dirigent de les seves empreses, què en pensa de l'atur?

— Jo no hi crec en l'atur, és un mal que s'ha d'estirpar, per exemple: una persona que surti d'una carrera universitària, i no trobi feina, jo crec que hauria de buscar quelcom, encara que no sigui lo seu, que sempre és més beneficiós que no fer res. Les Empreses per exemple, han de tenir en compte que el món és variable, i si alguns arties no es venen tant, que en facin algun altre i no

despedeixin a la gent, vull dir que es modernitzin, i acceptin el canvi.

— Per Vostè, com industrial, creu que ha representat quelcom que Salt hagi passat a Girona?

— Nosaltres en realitat haig de dir que no, i vam lluitar molt i potser d'una manera legal, precisament amb l'ex alcalde Sr. Muñoz, vam portar les coses, fins i tot amb advocats, perquè no es fés l'annexió, perquè vam considerar que Salt tenia ja una personalitat important.

— Què en pensa dels jubilats que la fabrica té?

— Doncs que són "estupendos", que quan els veig aquí el dia de la Mercè que celebrem la seva festa, és una de les alegries meves i d'ells crec que també perquè uns homes que ho han donat tot en el llarg de la seva vida s'ho mereixen tot.

— Què els aconsellaria Vostè als jubilats?

— Primer que no creguin que són jubilats, i després que participin en fer coses, que no estiguin parats.

— Sap quantes fèmines té la seva fàbrica treballant?

— Sí aproximadament el 70% d'els treballadors són dones.

— Què ha significat el Sr. Portabella per l'empresa?

— En Portabella haig de dir que és com un germà per a mi: ell és molt humà per a tothom, nosaltres n'estem molt contents de tenir-lo encara entre nosaltres, jo crec que una persona del seu càrrec no s'ha de retirar.

Cambiant una mica de tema, deixant a part el Sr. Sanfeliu com a dirigent volem conèixer-lo una mica més com a persona.

— Vostè llegeix LA FARGA? i si és així què n'opina?

— Sí, que la llegeixo; jo crec que una revista que parli de la gent del poble és molt interessant, i en especial haig de dir que m'ha agradat molt aquest últim número. El que més m'ha fet gràcia és veure en Lluís Palou, un home que ha treballat aquí a la fabrica i que el recordo molt perquè ell en aquell temps era el que ens venia a buscar amb la tartana; parlo ja de fa anys. És una bellíssima persona.

— Però quina de les seccions li agrada a Vostè més en particular?

— Mira crec que totes estan prou bé, però aquesta que parla dels mamífers del pla de Salt, està molt ben feta. És que tota ella està ben lograda, també hi ha d'haver humor, crítica, però li sobren les paraules.

— Quina opinió li mereixen les dues seccions que el Casal té?

— Jo crec que la petanca, va ésser el començament de tot, i a més a més és que ho fan molt bé i el joc en sí m'agrada. I de la muntanya seria molt llarg parlar-ne, jo sóc molt afeccionat a la muntanya, però crec és important que hi sigui.

— La pintada dels murals que li'n sembla?

— Haig de felicitar a la junta per aquesta iniciativa. Jo crec que l'important és la participació en tot el que es faci, i el concurs en si va ésser un èxit.

— Li agrada que dintre de la seva propietat TORRE FARRANA, s'hi celebri des de fa dos anys un aplec?

— Sí, trobo que s'ha de donar un marge de confiança a la gent, als organitzadors i mentre no es demostrï el contrari, em sembla molt bé.

— Fa poc s'ha celebrat eleccions al Parlament de Catalunya, el resultat d'aquestes li ha fet canviar quelcom?

— Home, m'ha donat una mica d'anims; perquè veurà, si la gent pensa que els dirigents som uns bandits i només anem a xuclar la sang als demés, fa molt poca il·lusió fer coses, naturalment quan veus que aquests són una minoria, i que realment la majoria és comprensible, et fa tirar endavant.

— Per a quin partit va votar Vostè?

— Jo hauria votat a Convergència, però no ho vaig fer, perquè vaig creure que si Convergència tenia massa importància, els hi pujaria els fums al cap. I vaig votar Centre per a fer una mica d'equilibri.

— Vostè que viatja molt, creu que els catalans som diferents a la resta de gent del món?

— Jo crec que la geografia d'un país la les persones, no hi ha dubte que crec que som una mica diferents, perquè aquí la gent treballa; jo dic que en el món la gent que treballa són: Els Alemanyans, els Israelites, els Japonesos els Americans també i els Catalans.

— Quins esports practica ara, ja que sabem que és una admirador de l'esport en general?

— El que puc, l'esquí, el muntanyisme, i el golf.

— Del muntanyisme digui'ns quin és el cim que li ha causat més sensació de coronar-lo?

— Ni ha dos, un el TUC DE SOLANA I EL PIC DE TEMPESTATS, aquests darrer és mera vellós.

— Es pot frenar el temps?

— Sí, com més es programa més es frena.

— Que pren per esmorzar.

— Catè amb llet i una torrada.

— Com li agrada vestir?

— Si pot ser deportivament.

— Que significa per a Vostè la paraula moda?

— Uii! Aquí sí que hi ha de què parlar; això és molt interessant, però ja us en parlaré en una altra estona.

— Per acabar sap el número del seu carnet d'identitat?

— Sí, crec que és el 3703666 o algú molt semblant.

La seva modèstia i sinceritat fan honor a les seves paraules que hem intentat sintetitzar el màxim, ja que amb ell es podria estar dialogant hores, però el temps és or i s'ha d'anar per feina.

Fins al proper número, adéusiau.

NO DIREM ADÉU AL CAMPIÓ

Tots els mitjans d'expressió de les nostres Comarques i les revistes de motorisme en especial, s'han fet ressò de la notícia: "O REI", el set vegades Campió d'Espanya del Tot Terreny, per a nosaltres En Narcís Casas, deixa de competir en aquesta especialitat del motorisme esportiu.

No cal repetir massa que ho ha fet a contracor, ja que podia superar el que fins avui ens ha demostrat. Ha estat el millor en la seva especialitat, en tot l'Estat Espanyol, i lluitava per aconseguir un dels primers llocs del T.T. Europeu.

La seva obsessió en mantenir-se en plena forma física, ha anat de parella amb la idea que la moto era un múscul més del seu cos, i moltes vegades ho lograva. Però ni la màquina era tan perfecta com ell volia, ni el seu cos masegat per les caigudes donava els resultats que la voluntat d'En Narcís li oxigia.

Semblarà un tòpic, però ho dic ben convençut: En Narcís de Can Perret de la Baixada, si hagués tingut el suport que la seva dedicació reclamava, tansols com els corredors de l'Europa Central, avui podríem dir que ha donat en aquests anys de competició, el màxim de les seves possibilitats. Però no és així, puix com a molts dels esportistes de casa nostra el temps li ha demostrat que la tècnica autodidacta, amb tota la voluntat del món, no és suficient per presentar-se a competicions a nivell Europeu, on l'inferioritat de màquines i de tècniques sempre es fa present.

Ell n'ha estat ben conscient, i en plena eufòria de Campió d'Espanya va cercar a fora la preparació que aquí no podia trobar. Calia recuperar el temps perdut, i veure alhora el com i el perquè d'aquells Campions d'Europa que a vegades ens semblen de ciència ficció.

Sortirà un altre Campió del T.T. que amb la mateixa fal·lera procurarà

superar les seves pròpies marques, i darrere seu en tindrà un altre que espera el més petit descuit, la mínima distracció per intentar ocupar el seu lloc. Això és llei de vida, però aquest no és el cas d'En Narcís. Ningú del T.T. espanyol ens ha demostrat que pogués millorar-lo en els moments en què es trobava en plena forma física.

Quants Campionats d'Espanya podria guanyar encara?

A quin lloc del Tot Terreny Europeu hauria arribat si hagués continuat en les competicions?

Ens quedarem amb l'incògnita, però sabem que no ens hauria decebut.

Una lesió de vèrtebra que si bé no és greu, podria ser-ho si persistís en l'esforç que demana la competició en el T.T., l'ha obligat a deixar la tasca en què havia posat tota la seva il·lusió. Però el que no deixarà és el neguit de la competició, i cercarà una altra activitat on la mateixa voluntat de ferro no es cansarà de cercar la impossible perfecció.

La nostra amistat va començar amb l'Escollisme, llargues xerrades i moltes hores de caminar plegats per les nostres muntanyes, són un munt de records que m'ajuden a conèixer més a fons com és el Campió. Això no vol pas dir que la meua opinió sigui la més justa, però és sincera i em sembla que en la seva intenció hi estaran d'acord tots els qui d'alguna manera han treballat o treballen a prop seu.

En el temps que va estar a l'Escollisme va marcar clarament quina era la seva línia d'actuació, i convençut de l'efectivitat pedagògica del Moviment Scout s'hi va lliurar plenament. Tots els nois que varen estar amb ell en aquella Secció de Rangers i Pioners recordaran que era el líder i alhora el company incansable.

En el temps que En Ciset va fer de palota quelcom sobresortia de la seva manera de treballar, i no calia pas ser un gran observador, era el gust per la feina ben feta.

Els seus companys del Tot Terreny li han dit "O REI".

Escultura de Narcís Casas segons Lluís Mateu. (Exposició 1975).

Un Campió és així, no és cap muntatge publicitari ni un descobriment d'última hora; el que ho és ho serà encara que no rebi trofeus ni surti a les primeres planes dels diaris.

Els qui hem viscut d'aprop els neguits, el perquè constant i la fal·lera de millorar el que ens sembla immillorable, no direm adéu al Campió.

JAUME BOSCH I TERMES

HOMENATGE A JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

La Biblioteca Municipal de Salt, amb motiu del centenari del naixement (1880-1980) de l'insigne escriptor català Josep M.ª Folch i Torres, li retrà un homenatge que tindrà lloc la diada de Sant Jordi d'enguany.

Per aquesta raó s'ha convocat un concurs de Redaccions sobre la vida i l'obra d'en Josep M.ª Folch i Torres.

Poden participar-hi tots els nois i noies de 9 a 16 anys. Els treballs han d'ésser redactats en català. Les redaccions seran anònimes i portaran un LEMA. Per a la seva identificació, cas de sortir premiats, cal acompanyar el treball amb un "sobre" tancat dins del qual hi haurà les dades de l'autor. El LEMA s'escriurà damunt del "sobre".

CONCURS DE MURALS

El dia 19 de març, d'acord amb el que havlem ja anunciat, va tenir lloc la pintada dels set dibuixos escollits per decorar la paret del Casal que dona al Passeig de Mn. Cinto Verdaguer.

Un jurat format pels professors de dibuix Marta Font i Lluis Molins, i els artistes pintors Concepció Vivoles, Jordi Gispert i Lluis Mateu, saltencs tots, va ser l'encarregat de dur a terme la difícil tasca d'eleger els treballs. Hem dit difícil tasca puix cal remarcar que la qualitat dels dibuixos presentats era francament extraordinària.

La relació de les obres que ja decoren la paret és la següent:

TEMA	AUTOR	COL.LEGI
Flors i papallones	Sofia Martínez Rodríguez	Guimera
Salt	Anna M. ^a García del Pino	Dominiques
Les bestioles	Natàlia Torà Carandell	Pompeu Fabra
Infància	Josep Manuel Luque	Menéndez Pidal
Paisatge	Felip Ferrer	Silvestres Santaló
Esports	Carme Serra Vico	Verge Maria
Lliure	M. ^a Jesús Díaz de Paz	Vilagran

Tots els 49 finalistes van ser obsequiats amb un monumental bloc de dibuix, a més d'un complet estoig de temperos, si eren escolars del primer cicle d'E.G.R.; o un preciós joc de compassos, si eren alumnes del segon cicle.

Per a cloure cal felicitar a tothom, ja que entre tots hem aconseguit:

- Una participació massiva.
- Una qualitat extraordinària
- Esperit de poble, esperit de SALT.

MER FÀBREGA

LA CASA de LA VILA

Dos plens seguits, un d'extraordinari i mo-
nogràfic el dia 1 de març i l'ordinari del dia
14, han tingut com a tema principal i polèmic
el futur de l'edifici de Les Bernardes.

El primer tenia com a únic punt de l'ordre
del dia la informació al Consell Municipal per
part de la Diputació sobre el projecte. Cal dir
d'entrada que anteriorment (vuit o deu dies
abans) la Comissió de Cultura del Consell
havia adreçat escrit al President expressant el
temor —basat en rumors i notícies de premsa—
que el compromís de la Diputació de
consultar el veïns de Salt (Consell Municipal,
Associació de Veïns, Entitats) abans de decidir
sobre el destí de l'edifici s'estava incomplint.
Cal dir, també, que la consulta formulada al
Sr. Moiré resta encara sense resposta. Doncs
bé, la informació que la Diputació aporta a
aquest ple extraordinari confirmen plenament
aquells temors. Efectivament, tot està fet i
benefici i de les promeses de consultar el poble
res de res. Els socialistes i en Xavier
Coromines protesten enèrgicament per aquesta
forma d'actuar que consideren antidemocràtica
i és llavors que intervé Vidal i Gayolà amb
una frase desafortunada: "Si no us agrada
encara podem tornar-nos ho a vendre".

I amb un ambient calcejal arriba el ple del
dia 18. En l'ordre del dia no hi figura el tema
de Les Bernardes. Però en precs i preguntes
es força, per part de socialistes, un debat que
—es veu de lluny— té per objecte clarificar la
posició dels diferents grups sobre el tema. La
proposta presentada pels socialistes té tres
punts:

1— Protesta per la forma antidemocràtica
amb que ha actual la Diputació.

2— Sol·licitud de reunió urgent tripartita:
Diputació, Consell, Entitats de Salt, per decidir
conjuntament sobre el futur de Les Bernardes.

3— Creació immediata d'un Patronat per al
funcionament de les instal·lacions.

Contra aquesta proposta, Convergència en
presenta una altra amb un únic punt: Agrair a
la Diputació haver comprat Les Bernardes.

Els socialistes expressen estar disposats
d'acceptar-ho sempre que a continuació s'ac-
ceptin els seus tres punts, cosa que no és admes
pels convergents. Intervé X. Commines en el
sentit que, si això és mereixedor d'agraïment,
aquest és el poble, a qui es deu sens dubte la
salvació de Les Bernardes. La Diputació només
hi ha posat els diners que són de tots.

Es passa a la votació de les dues propostes
i el resultat és el següent: A favor de la
proposta socialista, voten els 5 consellers d'a-
quest grup, els 2 del PSUC presents i X.
Coromina. A favor de la proposta de Con-
vergència voten els 7 convergents i el d'U.C.D.
El Sr. Miré, la ús del seu vot de qualitat com
a President i desempata a favor seu.

L'acord del Consell, doncs, queda així: A
graïr a la Diputació haver comprat Les Bernar-
des.

Aquests són els fets. El lector que jutgi.

EUSEBI CABEZAS

M'AGRADA... NO M'AGRADA

per El Fargaire

S'HAN BATEJAT NOUS CARRERS

Passant un bon dia per diversos
carrers de Salt, vaig adonar-me'n que
en alguns llocs hi havien noves pla-
ques, nous noms de carrers.

I em va moure la curiositat saber
quins carrers nous s'havien batejat.
Una bona notícia, tenim 6 nous car-
rers a la nostra vila.

Aquests nous carrers ja no porten
noms històrics i "rimbombants" del
temps de Felip II i Carles V, sinó que
són noms arrelats a casa nostra, ben
lluny dels esotèrics i distants noms
dels Pizarro, Méndez Nuñez o Hernán
Cortés, que tant abunden en aquesta
geografia, i que no tenen res a veure
amb la nostra realitat catalana.

Aquesta vegada sí, els noms que
ha donat l'Ajuntament són noms del
nostre entorn i la nostra cultura, i el
Fargaire se n'alegra... Mirem-los:

El Carrer del Far, una entranyable
muntanya de les nostres comarques,
una muntanya ben nostra i ben co-
neguda.

El carrer Curt, un nom popular i
escaient per un carrer breu, que aviat
comença i s'acaba.

Els noms de Elisenda de Montca-
da, dona de Jaume II, i una de les
reines de Catalunya, i el de Guifré el
Pilós, primer comte de Barcelona, al
que se li atribueix l'origen de les qua-
tre barres, i el començament de Cata-
lunya com a poble... noms lligats a la
nostra història i al nostre passat.

Dos altres noms dels carrers nous:
El de Salvat-Papasseit, un dels poetes
catalans més importants, renovador
de la poesia, una poesia sensual i vi-
talista, que morí ben jove... als 30
anys, i el de Bosch-Gimpera, destacat
arqueòleg català, que fou conseller
de la Generalitat, i més tard professor
de la universitat de Mèxic, i de l'U-
nesco.

Tots sis noms estan lligats amb la
terra que trepitgem i la cultura que
ens dona vida. M'agrada, que aques-
ta vegada, que serveixi de precedent,
s'hagi encertat a l'hora de donar uns
noms a carrers del poble que no en
tenien. Que continuï així.

TRAVESSAR LA CARRETERA

Travessar la carretera, sobretot
pels que no són joves, és un martiri,
un patir. La carretera de Salt, s'ha
convertit en una barrera, gairebé un
petit "mur de Berlín," la qual per pas-
sar d'una banda a l'altra es necessita
tenir valor, coratge i gosadia.

I és que noi, els semàfors encara
no arriben. El risc és gran, i més per
un jubilat o la mainada. El trànsit, és
continuat a totes hores... i no hi ha
maneres que molts respectin els se-
nyals (40, 60) i els passos zebres... O
és que s'han posat per a res?

No m'agrada l'inseguretat d'a-
questa carretera, que per postres
coincideix amb el Carrer Major de la
nostre vila. I el què passa és que el
fet de la carretera priva sobre el de
Carrer Major.

Quan pensa Obres Públiques des-
viar-la? Quan es podrà passejar pel
Carrer Major de manera tranquil·la i
plàcida, sense sorolls ni fums? Quan
podrem passar d'una banda a l'altra
sense haver-nos de jugar el clatell?
Les preguntes queden de moment en
l'aire.

Molt se n'ha parlat de la carretera
de la Vergonya i de la Nacional 141.
L'Associació de Veïns, fa temps i
temps, que en va fer campanya i
bandera, però de moment les solu-
cions no arriben, i la desviació està
lluny... Ah, i els pobles de la via
d'Olot, els del carrilet, estan tan o
més amoïnats que nosaltres... i si no
arriben vos fins a Bescanó, hi ha car-
tells, pancartes i queixes des de les
parets fins als arbres.

Voldria no una Carretera que divi-
dís, sinó un Carrer Major. Voldria que
l'anomenada pels nostres avis, carre-
tera de Bescanó, fos el Passeig, el
Camí de Bescanó i no una desfilada
continua i agressiva de cotxes i ca-
mions que van a tot drap, i que no
respecten les mínimes senyals de trà-
fic. I és que molts n'han fet de la
nostra carretera, la seva autopista, i
el lloc de les seves competicions au-
tomobilístiques. Fins quan?

CASAL DE JUBILATS DE SALT
Passeig de Verdaguier, 3/N
Salt.

Salt, 8 d'Abril de 1.980

Sr. Lluís Mateu Cap de Redacció
del Butlletí LA FARGA.

Volgut amic:

A la reunió de junta del Casal de Jubilats el propassat dia 1er d'abril entre altres va acordar:

Que suprimiu del butlletí els articles dels HUNTSMAN i a la vegada tots els escrits que tentin la unitat d'aquest Casal.

Fes extensible aquesta carta a tots els tous companys de redacció.

El Secretari Acctal.

N. de la R. — De la Junta del Casal hem rebut l'escrit que reproduïm. El Consell de Redacció de LA FARGA, supeditats com estem a les superiors decisions de la Junta, hem d'acatar-les. No volem, però, deixar d'expressar la nostra disconformitat amb aquest tipus de censura que se'ns imposa, per a nosaltres incompreensible.

LA SETMANA SANTA

Abans sí que hi havia Setmana Santa! Sense espectacles, sense viatges, sense política. La gent no tenia més remei que triar entre fer bunyols, visitar monuments o jugar a la botifarra.

Ara pots anar a veure un film de l'Emmanuelle de torn al país dels cucuts, a qualsevol de les sales de cinema de la nostra ciutat. O pots agafar el cotxe i afartar-te de neu a qualsevol de les nostres estacions d'esquí. O et pots tancar amb l'Executiu de qualsevol partit polític per contemplar-te el melic tot analitzant els resultats de les darreres eleccions.

Això ja no és Setmana Santa! De bunyols se'n fan més que mai. Però ja no és com abans. Abans els bunyols els feia amorosament l'àvia de casa. Ara els pot fer qualsevol "palatreco", qualsevol dirigent polític o sindical.

La vida s'ha desacralitzat, s'ha disparat, s'ha destapat, s'ha encarrit, s'ha idiotitzat, s'ha desballesat, s'ha polititzat, s'ha ecologitzat, s'ha nacionalitzat, s'ha constipat, s'ha desventrellat, s'ha desmitificat, s'ha emborderit.

I els pobres vivents hem perdut l'esma i ja no servim ni per fer bunyols.

Ja no tornarà l'olor de cera i resclosit dels nostres monuments. Ara l'olor és de "porros". Ja no tornaran els Via-Crucis solemnes. Ara els via-crucis són cap a la platja o cap a la muntanya (fa dos dies que eren cap a Perpinyà).

També hi ha els via-crucis familiars, deguts a la manca de treball i a la crisi econòmica. Però aquests via-crucis són massa reals per celebrar-los durant la Setmana Santa. Aquests són autèntics Via Crucis; i això no interessa massa.

No és pas estrany que els nostres avis i àvies aixequin el cap per exclamar: Valga'm Sant Nin i Sant Non! I que després, tornin a abaixar-lo i es morin de fàstic, tot i que encara continuïn respirant.

BURXETA